

Arrest

nr. 172 197 van 20 juli 2016
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 23 augustus 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 29 juli 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 mei 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 juni 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Mr. K. MICLOTTE, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat K. BERNARD, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 25 augustus 2009 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Op 14 september 2011 werd de aanvraag ongegrond verklaard. Verzoeker tekende op 17 oktober 2011 beroep aan tegen de beslissing van 14 september 2011. Het beroep tot nietigverklaring werd verworpen door de Raad op 21 februari 2012, met arrest nr. 75.548.

1.2. Op 3 april 2012 diende verzoeker een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Die aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 10 augustus 2012. Die beslissing werd vernietigd door de Raad met arrest nr. 93.783 van 17 december 2012. Op 29 juli 2013 werd een nieuwe beslissing genomen: geoordeeld werd dat de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de regularisatieaanvraag reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag.

Eerste bestreden beslissing:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 03.04 2012 bij onze diensten werd ingediend door :

*J., D. (...) (R.R.: (...))
nationaliteit; Kosovo
geboren te Lu bavec op 01.06.1983
adres; (...)*

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01 2012 (BS 08 02 2012) deel ik u mee dat dit: verzoek onontvankelijk is

Reden(en);

Artikel 9ter - § 3 5° - van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de gevallen bepaald in artikel 9bis, §2, 1° tot 3°, of de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk werden reeds ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepalingen.

Op 14.09.2011 werd er door de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing genomen aangaande de aanvraag tot machtiging tot verblijf d.d. 25.08.2009. Betrokkene legt in zijn nieuwe verblijfsaanvraag een standaard medisch getuigschrift d.d. 07.03.2012, d.d. 07.04.2013 en psychiatrische verslagen d.d. 25.03.2001, 03.07.2004 en 26.04.2012 voor, waaruit blijkt dat zijn gezondheidstoestand ongewijzigd is ten aanzien van de eerder ingediende aanvraag d.d. 25.08.2009. de voorgelegd medisch getuigschriften en verslagen bevestigen slechts de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand van betrokkene en werd de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de medische zorgen in het land van herkomst van betrokkene onderzocht.

Indien de elementen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk dient de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk te verklaren op basis van artikel 9ter §3, 5° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (B.S. 06.02.2012).

Betreffende de verschillende psychologische verslagen die betrokkene bijvoegt, dient opgemerkt te worden dat hiermee geen rekening kan gehouden worden. Een medisch getuigschrift dient opgesteld en ondertekend te worden door een dokter in de geneeskunde. Deze bijlage werden opgesteld door een psycholoog. Aangezien een psycholoog niet per definitie de titel van dokter in de geneeskunde bezit, kunnen deze verslagen niet aanzien worden als medisch getuigschriften en is de erin vervatte medische informatie te beschouwen als declaratoir. Bijgevolg konden deze bijlagen niet mee in overweging genomen.“

1.3. Op 29 juli 2013 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding eveneens een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het EVRM, artikel 9ter, §3, 5° van de vreemdelingenwet, artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, artikel 62 van de vreemdelingenwet, het zorgvuldigheidsbeginsel, de hoorplicht en het redelijkheidsbeginsel.

Verzoeker verwijt het bestuur in essentie het medisch dossier niet te hebben laten onderzoeken door een ambtenaar-geneesheer. Er werd door verschillende experts geattesteerd dat een terugkeer naar Kosovo onmogelijk is. Hij betoogt dat er immers een oorzakelijk verband bestaat tussen het land van herkomst en het opgelopen trauma, dat nieuwe medische elementen moeten worden onderzocht en dat het eindverslag van de gerechtsdeskundige niet in overweging werd genomen.

2.1.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor artikel 62 van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissingen geven duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werden genomen. In de motivering van de eerste bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, de gemachtigde heeft hierbij vastgesteld dat er in casu sprake is van een herhaalde aanvraag waarin geen nieuwe elementen worden aangehaald, overeenkomstig hetgeen bepaald wordt in artikel 9ter, § 3, 5° van de vreemdelingenwet. De tweede bestreden beslissing is gesteund op het feit dat verzoeker artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet miskent, daar hij langer in het Rijk verblijft dan de bij artikel 6 van dezelfde wet bepaalde termijn.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en de verzoekende partij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De gemachtigde heeft hierbij vastgesteld dat er in casu sprake is van een herhaalde aanvraag waarin geen nieuwe elementen worden aangehaald, overeenkomstig hetgeen bepaald wordt in artikel 9ter, § 3, 5° van de vreemdelingenwet. Artikel 9ter, § 3, 5° van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke

integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er een adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

(...)

§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

1° (...);

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.”

Op 14 september 2011 werd er door de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing genomen aangaande de ongegrondheid van de aanvraag tot machtiging tot verblijf ingediend op 25 augustus 2009. Dit is de beslissing waarmee de bestreden beslissing dient vergeleken te worden ten einde te bepalen of er nieuwe medische elementen aanwezig zijn, dan wel dat het gaat om een herhaalde aanvraag inzake medische regularisatie, dewelke ressorteert onder hetgeen bepaald is in artikel 9ter, § 3, 5° van de vreemdelingenwet.

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat er sprake is van andere of nieuwe medische gegevens. Aangezien de aanvraag om machtiging tot verblijf, die heeft geleid tot de bestreden beslissing gebaseerd is op dezelfde medische problematiek die werd ingeroepen als in de aanvraag van 25 augustus 2009.

Al de elementen van verzoekers medische problematiek worden herhaald. Weliswaar zijn bepaalde elementen wat geëvolueerd, doch niet in die zin dat het nieuwe elementen uitmaken. Het gaat veeleer om een nieuwe vaststelling van de bestaande medische problematiek, die reeds voorgelegd werd bij de aanvraag van 25 augustus 2009 en inderdaad reeds beoordeeld werd door de gemachtigde in de beslissing van 14 september 2011.

In de aanvraag van 25 augustus 2009 werd reeds dezelfde aandoening als bij huidige aanvraag 9ter aangetoond. Ook werd de trauma-context van de aandoening reeds besproken: uit het medisch attest van 17 augustus 2009, blijkt dat verzoeker een behandeling dient te volgen 'en dehors du contexte (pays, gens) qui lui rappelle les événements qui l'ont traumatisé'. De aanvraag van 25 augustus 2009 werd op 14 september 2011 ongegrond verklaard, omdat de noodzakelijke medische zorgen beschikbaar en toegankelijk zijn in het land van herkomst. Het beroep tot nietigverklaring werd verworpen door de Raad op 21 februari 2012, met arrest nr. 75.548. Het oorzakelijk verband tussen de psychische aandoening en het land van herkomst is derhalve, in tegenstelling tot wat verzoeker suggereert, geen nieuw element. Het loutere feit dat er nieuwe documenten worden voorgelegd bij de nieuwe aanvraag, belet geenszins te concluderen dat de medische elementen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag. Immers, er werd reeds geoordeeld over de aandoening op zich. Zo besloot de Raad in voornoemd arrest nr. 75 548: *“Uit voormeld artikel blijkt onomstreden dat de appreciatie van de medische problematiek en van de mogelijkheden van behandeling in het land van herkomst of het land waar de vreemdeling verblijft, dient te gebeuren door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer die daaromtrent een advies verschaft. In de bestreden beslissing wordt verwezen naar dit advies van de ambtenaar-geneesheer. De arts aangesteld door de verwerende partij betwist niet dat de verzoekende partij lijdt aan een ziekte die een reëel risico kan inhouden voor haar leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld en opgevolgd wordt. Deze arts meent dat voor de medische problematiek van de verzoekende partij behandeling en opvolging beschikbaar zijn in Kosovo en dat er geen bezwaar bestaat tegen de terugkeer van de verzoekende partij naar haar land van herkomst. De arts verwijst hiervoor naar informatie afkomstig uit de MedCOI-databank. Op basis van deze gegevens stelt de arts vast dat er in Kosovo psychiatrische behandeling beschikbaar is en dat de noodzakelijke geneesmiddelen beschikbaar zijn. Uit de bestreden beslissing blijkt dat er voorts onderzoek gevoerd werd naar de financiële en geografische toegankelijkheid van de behandeling en opvolging van de verzoekende partij in het land van herkomst. Hiervoor werd gebruik gemaakt van het Country fact sheet Kosovo january 2010 en de Kosovo Health law n°2004/4. Verwijzend naar de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens wordt er in de bestreden beslissing eveneens gesteld: “Daarenboven gaat het er niet om zich ervan te verzekeren dat het kwaliteitsniveau van dit systeem vergelijkbaar is met het systeem dat in België bestaat. Deze vergelijking zou tot gevolg hebben dat een verblijfsrecht zou worden toegekend aan elke persoon wiens systeem voor de toegang tot zorgverlening van minder goede kwaliteit zou zijn dan het systeem in België.”*

De verwerende partij, die er toe gehouden is om bij een meervoudige aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet na te gaan of er nieuwe elementen worden ingeroepen die niet eerder voorlagen bij de vorige aanvraag, kan de vermeldingen in het verplicht bij te voegen standaard medisch getuigschrift als uitgangspunt nemen voor haar beoordeling. De wetgever heeft duidelijk vooropgesteld dat uit het standaard medisch getuigschrift de aandoeningen dienen te blijken die worden ingeroepen ter ondersteuning van de aanvraag, dat hierin de graad van ernst van de aandoeningen dient te worden aangeduid en dat de vereiste behandeling dient te blijken. Die zienswijze sluit aldus aan bij de wil van de wetgever om de procedure duidelijk te omkaderen. Er kan van de gemachtigde van de staatssecretaris, als medische leek, ook niet verwacht worden dat hij alle aangebrachte medische gegevens, zoals ziekenhuisverslagen, laboresultaten, en dergelijke, zou betrekken bij de vraag of er sprake is van nieuwe elementen. Die vereisen immers veelal een medische beoordeling, waarvoor de gemachtigde van de staatssecretaris niet bevoegd is. Er kan dan ook worden aangenomen dat de verwerende partij zich bij de beoordeling of er nieuwe elementen worden ingeroepen die niet eerder werden ingeroepen bij de vorige aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, steunt op de gegevens van het standaard medisch getuigschrift, nu de overige bij de aanvraag gevoegde medische stukken enkel een verdere verduidelijking kunnen inhouden van de aandoeningen en van de vermeldingen zoals die reeds blijken uit het gevoegde standaard medisch getuigschrift. Desalniettemin werden alle medische verslagen bij de beoordeling van de aanvraag betrokken, uitgezonderd de psychologische verslagen, die stricto sensu geen medische stukken betreffen. Verzoeker betwist het motief aangaande de psychologische verslagen niet: *“Betreffende de verschillende psychologische verslagen die betrokkene bijvoegt, dient opgemerkt te worden dat hiermee geen rekening kan gehouden worden. Een medisch getuigschrift dient opgesteld en ondertekend te worden door een dokter in de geneeskunde. Deze bijlage werden opgesteld door een psycholoog. Aangezien een psycholoog niet per definitie de titel van dokter in de geneeskunde bezit, kunnen deze verslagen niet aanzien worden als medisch getuigschriften en is de erin vervatte medische informatie te beschouwen als declaratoir. Bijgevolg konden deze bijlagen niet mee in overweging genomen.”*

De eerste bestreden beslissing geeft duidelijk aan dat geen nieuw ingeroepen elementen blijken ten opzichte van de vorige aanvraag van 25 augustus 2009. Het is bovendien wel degelijk de gemachtigde van de staatssecretaris die overeenkomstig artikel 9ter, §3, 5° van de vreemdelingenwet, bevoegd is om zich uit te spreken over de aanwezigheid van nieuwe medische elementen. Deze heeft binnen de hem toegekende bevoegdheid de aanvraag onontvankelijk verklaard. Hij diende dienaangaande geen advies in te winnen van een geneesheer. Verzoekers grief mist wat dat betreft juridische grondslag. Er kan worden verwacht van verzoeker dat hij kennis heeft van de elementen die hij heeft ingeroepen in het kader van de vorige aanvraag en dat voormelde motivering hem dan ook in staat stelt, zoals ook blijkt uit verzoekers uiteenzetting, om in rechte op te komen tegen deze beslissing. De verwijzing naar het medisch getuigschrift van 7 maart 2012, opgesteld door dokter-psychiater Renaud Brancard, en het eindverslag van de heer Verdicq, beëdigd gerechtspsychiater, doen geen afbreuk aan de vaststelling dat geen nieuw ingeroepen elementen blijken ten opzichte van de vorige aanvraag van 25 augustus 2009.

Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 87 en aldaar aangehaalde rechtspraak). De verzoekende partij heeft de mogelijkheid gehad naar aanleiding van de aanvraag naar behoren en daadwerkelijk haar standpunt kenbaar te maken in het kader van de administratieve procedure. Ten overvloede kan uit de rechtspraak van het HvJ worden afgeleid dat het hoorrecht evenmin impliceert dat de bevoegde nationale autoriteit de verplichting zou hebben om de betrokkene, nadat deze reeds de mogelijkheid heeft gehad alle relevante informatie op dienstige wijze aan verweerder over te maken, voorafgaand aan het bezwarend besluit in kennis te stellen van het voornemen om de aanvraag af te wijzen en van de motieven waarop hij het besluit wil baseren (zie naar analogie HvJ 22 november 2012, C-277/11, M. t. Ireland dictum en conclusie advocaat-generaal Wathelet van 25 juni 2014 in de zaak C-249/13 Boudjlida t. Préfet des Pyrénées-Atlantiques, §§n79 en 82).

Inzake de aangevoerde schending van artikel 3 EVRM dient gesteld dat artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *"Niemand mag worden onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen"*. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke

democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

De Raad wijst erop dat uit het administratief dossier voldoende blijkt dat de medische problematiek van verzoeker grondig werd onderzocht wat geleid heeft tot de beslissing van 14 september 2011 waarbij de aanvraag ongegrond werd verklaard en dat de eerste bestreden beslissing duidelijk aangeeft dat geen nieuw ingeroepen elementen blijken ten opzichte van de vorige aanvraag van 25 augustus 2009. Verzoeker brengt daarnaast ook nu geen (andere) elementen aan waaruit voldoende en concreet blijkt dat hij het risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een door artikel 3 EVRM verboden behandeling.

Gelet op het voorgaande is de Raad van oordeel dat verzoeker niet aantoont dat de gemachtigde zijn appreciatiebevoegdheid, hem toegekend in het licht van artikel 9ter, §3, 5° van de vreemdelingenwet, te buiten is gegaan. Er wordt niet aangetoond dat de gemachtigde artikel 9ter heeft miskend. Verzoeker toont met zijn betoog niet aan dat de gemachtigde bij het treffen van de bestreden beslissing niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, deze niet correct heeft beoordeeld of op grond daarvan kennelijk onredelijk tot zijn besluit is gekomen. Een schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet noch van de materiële motiveringsplicht wordt aangetoond.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 9ter, §3, 5° van de vreemdelingenwet, artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, het zorgvuldigheidsbeginsel, de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker betoogt dat er wel degelijk nieuwe medische elementen werden aangevoerd bij de aanvraag van 3 april 2012 in vergelijking met deze van 25 augustus 2009.

2.2.2. Uit de bespreking van het eerste middel blijkt dat werd ingegaan op de nieuwe elementen. Zo bleek de trauma-context geenszins een nieuw element te zijn, nu dit reeds aangehaald werd in de vorige aanvraag. Het loutere feit dat de therapeutische vooruitgang teniet gedaan wordt bij stopzetting, het teloorgaan van de vertrouwensband met de patiënt en de nood aan het wonen in een instelling onder supervisie, belet niet te concluderen dat de medische elementen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag. Immers, er werd reeds geoordeeld over de aandoening op zich.

Het tweede middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig juli tweeduizend zestien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. MILOJKOWIC